

Творчі люди завжди багаті своїм внутрішнім світом. І його слід уміти розпізнати.

– Коли Ви розпочали малювати? – запитую.

– З самого дитинства. Я малювала різні малюнки, але найбільше квіти. Спочатку я копіювала малюнки з листівок, а потім – з природи. Усі ті малюнки я зберегла. У шкільні роки у мене було велике бажання вчитися малювати. Від кого я успадкувала цей дар, не можу сказати. Мої батьки були мало грамотні і малярством ніколи не займалися. У сім'ї нас було три дочки. Малювала моя старша сестра Емілія і я. Пригадую, як у повоєнний час не було ні паперу, ні олівців, то я малювала на білих полосах газети. Знайду поламаний старий олівець, візьму його сердцевину і малюю. Коли я піросла, то мені подарували набір із 48-ми олівців. Моєму щастю не було меж. Я не уявляла, що мені доведеться займатися чимось іншим, а не малюванням. Після закінчення школи я поступила у Білоруський художній інститут. Після закінчення навчання я і моя однокурсниця Лариса Соколова отримали направлення на Рівненський льонокомбінат.

– Як Вас зустріли на підприємстві?

– Ми прибули туди у 1967 році. На другий же день нас оформили на роботу і поселили у гуртожиток. Побіжляли через рік забезпечити квартиру. Так і сталося. Ми отримали квартири на вулиці Черняка. Уся наша трудова діяльність пройшла на льонокомбінаті аж до виходу на пенсію. У той час у художній майстерні працювали люди різних національностей, але ніяких непорозумінь у нас не було. Усі були заклопотані творчою роботою. У цеху люди були хороші, керівництво теж. Я працювала десинатором. Завдання такого спеціаліста полягало у створенні нових структур усіх видів тканини 1 раз на рік. Згідно плану нам надавалися одномісячні творчі відрядження з метою розширення світогляду, ознайомлення з музеями, де мали зробити замальовки, фотографії. Також відвідували текстильні підприємства. Такі відрядження проводилися з метою підвищення кваліфікації і професійної майстерності. У мене було відрядження в Угорщину та Польщу (м. Жирардов). Результатом моєї поїздки стала розробка набивних малюнків костюмно-платтевої тканини під «джинсову варьонку». Я була задоволена поїздкою. Відрядження було не тільки цікавим, але й корисним. Такі творчі відрядження мали всі художники.

згідно прогнозів світової моди і під великим контролем художньо-технічних рад УРСР і СРСР. Узгоджені художньо-технічними радами, взірці тканин вводилися у виробництво для масового випуску, виставлялися у виробництво для масового випуску, демонструвалися на вітчизняних і закордонних виставках та ярмарках.

Організував та очолив колектив художньої майстерні у 1966 році К.А.Серна, котрий прибув із міста Бендери. Його змінила на цій посаді Л.А.Пікіна, а потім О.С.Євчук.

Більшість працівників художньої майстерні були випускниками Львівських художніх вузів. Вони прийшли на льонокомбінат молодими спеціалістами і працювали там до виходу на пенсію. Усе своє творче життя, уміння і талант присвятили Рівненському льонокомбінату від початку і до кінця його існування. Це художники: Л.І.Задворна, Л.С.Тимофєєнко, Б.Г.Ляшук, О.В.Копоть, Г.В.Біль, Є.В.Горпиненко, Л.Н.Соколова, Л.А.Равло, десинатори: Ф.К.Гіренок, М.К.Володіна, колористи: Г.Н.Медведєва і С.В.Качаловська.

За великого та різноманітного асортименту (скатертинні, простинні, меблеві і шторні полотна та великий асортимент костюмно-платтевих тканин) були розроблені сотні малюнків і зразків. Кожен виріб вимагав свого індивідуального оформлення, яке залежало від таланту художника, його фантазії, знань, досвіду та любові до своєї професії. Художники не тільки створювали тканини, але й самі шили вироби і демонстрували їх на оглядах художніх рад.

Професійна робота працівників художньої майстерні складалася з великої щоденної праці, пошуку своїх оригінальних рішень, нових композицій. Створенню малюнків на тканині передували десятки ескізів, накидів, замальовок із природи рослин, вивчення народних мотивів і орнаментів.

– Уся наша робота давала відчутний результат. По-перше: від Рівненського льонокомбінату на художніх оглядах чекали чогось нового, цікавого, несподіваного, а по-друге: наші вироби користувалися великим попитом не тільки у нашій країні, але й за її межами – в Югославії, Японії, Німеччині, Америці. Навіть англійська королева спала на наших простирадлах. А цим багато сказано. Багато наших тканин було відзначено золотими медалями на закордонних виставках у Лейпцизі і Пловдиві (1982 р.), – розповідає Франческа Казимирівна.

За високий професійно-художній рівень виробів десинатор Ф.К.Гіренок і художник Л.М.Задворна нагороджені Почесним дипломом Міністерства СРСР (1978 р.), і Почесним дипломом Міністерства УРСР (1987 р.). За участь у виставці ВДНГ СРСР Франческа Казимирів-

на СРСР». Справді, серцем льонокомбінату була художня майстерня, роботу якої можна було порівняти з ритмом серця людини. Порушення цього ритму могло призвести до великих зрушень у роботі всього підприємства.

Спогади та болі

Часто згадує свої рідне підприємство десинатор Франческа Казимирівна. Спогади є найтеплішими, адже вона там пропрацювала все своє трудове життя. Рівне стало її рідним містом. Тут вона створила сім'ю, народила й виховала сина, це місто стало її другим рідним домом. Зараз тішиться від того, що продовжувачем її справи стала внучка Вікторія. Вона наразі закінчує навчання у Івано-Франківській художній школі. Край, де вона живе – чарівний, і ніби сам надихає на творчість. А ще гарна спадковість – від бабусі дарунок. Будемо сподіватися, що її ім'я буде у майбутньому відомим на Україні.

А бабуся задовольняється своїми спогадами. Інколи переглядає маленькі взірці тканин, які чудом їй вдалося зберегти, як музейні екземпляри Рівненського льонокомбінату.

– Не можу забути тканини з індексом «Н», тобто новинки, і «ОМ» – особливо модні, одиничні екземпляри. На них на рік підвищувалася ціна, і певна ціна відраховувалася ішла на преміювання всіх працівників. Тому була зацікавленість поновлювати асортимент малюнків. За рік відсоток оновлення становив 90 – 95%. У загальному випускалося 20 млн метрів лляної і напівлляної тканини, до 40-ка артикулів.

Це ніколи не забути, адже Рівненський льонокомбінат був одним із провідних підприємств легкої промисловості. Все змінилося після розпаду Радянського Союзу. Від того, що трапилося з льонокомбінатом, заболіла душа. Виникають тільки питання: як піднятися? як вирватися вперед? І є тільки одна надія – це новий власник – Олег Червонюк. Хочеться, щоб знову почали випускати лляну продукцію. Нехай Бог його благословить на велику відбудову. Дасть йому мудрість, силу, витримку і здоров'я. Як кажуть у народі: «Без Бога – не до порога». Отож, нехай усе буде по милості Божій. Рясних йому благословень!, – побажала Франческа Гіренок.

Від себе, як пенсіонерки, хочу подякувати Олегу Казимирівичу за його працю, що він не забуває нас. Навіть почуте одне слово «льонокомбінат» гріє нам душу. Нехай це тепло передається йому і розтопить усі крижані перепони на його шляху.

Лариса ГЛОВАЦЬКА